4 artikla

Määräajat

1. Tällä asetuksella säädetty oikeus päättää, käynnistetäänkö määräysten rikkomisesta johtuva menettely, lakkaa vuoden kuluttua siitä, kun EKP tai sen jäsenvaltion kansallinen keskuspankki, jonka toimivaltaan kuuluvalla allueella määräyksiä väitetään rikotun, on ensimmäisen kerran saanut tiedon väitetystä määräysten rikkomisesta, ja joka tapauksessa viiden vuoden kuluttua rikkomisen tapahtumisesta tai jatketun määräysten rikkomisen osalta viiden vuoden kuluttua rikkomisen päättymisestä.

2. Tällä asetuksella säädetty oikeus päättää, määrätäänkö seuraamuksia määräysten rikkomisen johdosta, lakkaa vuoden kuluttua siitä, kun 3 artiklan 1 kohdan mukainen päätös menettelyn käynnistämisestä on tehty.

3. Oikeus käynnistää täytäntöönpanomenettely lakkaa kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun päätös on tullut täytäntöönpanokelpoiseksi 3 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

5 artikla

Tuomioistuimessa tapahtuva uudelleenkäsittely

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimella on perustamissopimuksen 172 artiklan mukaisesti rajoittamaton toimivalta käsitellä uudelleen ne lopulliset päätökset, joilla seuraamuksia on määrätty.

6 artikla

Yleiset säännökset

1. Tämän asetuksen säännösten ja muiden neuvoston asetusten säännösten, joiden perusteella EKP voi määrätä seuraamuksia, ollessa keskenään ristiriidassa, pätevät jälkimmäisten säännökset.

2. EKP voi tällä asetuksella säädettyjä ehtoja ja rajoja noudattaen antaa asetuksia niiden järjestelyjen täsmentämiseksi, joilla voidaan määrätä seuraamuksia tämän asetuksen mukaisesti, sekä suuntaviivoja, joilla sovitetaan yhteen ja yhdenmukaistetaan määräysten rikkomisesta johtuvaa menettelyä.

7 artikla

Loppusäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1999.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa perustamissopimuksen mukaisesti.

Euroopan keskuspankin suositus Neuvoston asetukseksi (EY) Euroopan keskuspankin valtuuksista kerätä tilastotietoja

(98/C 246/08)

(Euroopan keskuspankin esittämä 7 päivänä heinäkuuta 1998)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan keskuspankin perussäännön, jäljempänä ”perussääntö”, ja erityisesti sen 5.4 artiklan,

ottaa huomioon Euroopan keskuspankin, jäljempänä ”EKP”, suosituksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon,

ottaa huomioon komission lausunnon,

noudattaa Euroopan yhteisön perustamissopimuksen, jäljempänä ”perustamissopimus”, 106 artiklan 6 kohdassa ja perussäännön 42 artiklassa määrättyä menettelyä,

sekä katsoo, että

(1) perussäännön 5.1 artiklassa määrätään, että EKP kerää kansallisten keskuspankkien avustuksella Euroopan keskuspankkijärjestelmän, jäljempänä ”EKPJ”, tehtävistä huolehtimiseksi tarvittavat tilastotiedot joko toimivaltaisilta kansallisilta viranomaisilta tai suoraan talousyksiköiltä; näiden perustamissopimuksen 105 artiklassa säädettyjen tehtävien suorittamisen ja erityisesti rahapolitiikan harjoittamisen helpottamiseksi tätä tilastotietoa käytetään ensisijaisesti kokonaistilastojen tuottamiseen, jota varten yksittäisten talousyksiköiden tunnistaminen ei ole tarkoituksenmukaista, mutta jota voidaan myös käyttää yksittäisten talousyksiköiden tasolla; perussäännön 5.2 artiklassa määrätään kansalliset keskuspankit hoitamaan, siinä määrin kuin on mah-

dollista, 5.1 artiklassa kuvattuja tehtäviä: perussäännön 5.4 artiklan mukaan neuvosto määrittelee ne luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, jotka ovat velvollisia antamaan tietoja, sekä luottamuksellisuutta koskevat määräykset ja täytäntöönpanoa koskevat asianmukaiset määräykset; näitä perussäännön 5.1 artiklan mukaisia tarkoituksia varten kansalliset keskuspankit voivat tehdä yhteistyötä muiden toimivaltaisten viranomaisten, kuten kansallisten tilastolaitosten ja markkinoita sääntelevien viranomaisten kanssa,

(2) sen varmistamiseksi, että tilastotiedot tukevat tehokkaasti EKPJ:n toimintaa, niiden keruumenetelmät ja määritelmät on tehtävä rakenteeltaan sellaisiksi, että EKP saa joustavasti ja oikea-aikaisesti käyttöönsä korkealaatuiset tilastot, jotka kuvaavat muuttuvia talouden ja rahoitusmarkkinoiden olosuhteita ja joiden keruussa otetaan huomioon tiedonantajille koituva rasite,

(3) tämän vuoksi on suotavaa määritellä eri talousyksiköistä koostuva ja tilastosovellusten pohjana oleva tiedonantajien perusjoukko, johon EKP:n tilastointivaltuudet rajoittuvat ja jonka keskuudesta EKP määrittelee sääntelyvaltuuksiensa nojalla varsinaisen tiedonantajien joukon,

(4) yhtenäinen tiedonantajien joukko tarvitaan, jotta saadaan laadituksi rahaliittoon osallistuvien jäsenvaltioiden ”rahalaitossektorin konsolidoitu tase”, jonka päätarkoituksena on antaa EKP:lle monipuolinen tilastollinen käsitys rahatalouden kehityksestä rahaliittoon osallistuvissa jäsenvaltioissa, jotka katsotaan yhdeksi talousalueeksi; EKP on laatinut rahalaitosten yhteiseen määritelmään perustuvan ”Rahalaitosten luettelon tilastointia varten” ja ylläpitää sitä,

(5) mainitun tilastointia varten laaditun yhteisen määritelmän mukaan rahalaitoksilla tarkoitetaan yhteisön laissa määriteltyjä luottolaitoksia ja kaikkia muita kotimaassa olevia rahoituslaitoksia, jotka ottavat vastaan talletuksia ja/tai niiden läheisiä vastineita muilta kuin rahalaitoksilta ja myöntävät luottoja ja/tai tekevät arvopaperisijoituksia omaan lukuunsa (ainakin taloudellisessa mielessä),

(6) ne postisiirtoa hoitavat laitokset, jotka eivät täytä tilastointia varten laaditun rahalaitoksen yhteisen määritelmän ehtoja, saattaa kuitenkin olla tarpeen velvoittaa noudattamaan EKP:n raha-, pankki- ja maksujärjestelmätilastointiin liittyviä tiedonantovelvollisuuksia, koska nämä laitokset voivat merkittävässä määrin ottaa vastaan talletuksia ja/tai niihin verrattavia vastineita sekä suorittaa maksujärjestelmiin liittyviä liiketoimia,

(7) Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmässä 1995 [1], jäljempänä ”EKT 95”, rahalaitossektori käsittää siten ”keskuspankki”-alasektorin ja ”muut rahalaitokset”-alasektorin, ja rahalaitossektoria voidaan laajentaa ainoastaan sisällyttämällä siihen laitosten ryhmiä alasektorilta ”muut rahoituksen välittäjät kuin vakuutuslaitokset ja eläkerahastot”,

(8) myös maksutasetta, ulkomaista varallisuusasemaa, arvopapereita, elektronista rahaa ja maksujärjestelmiä kuvaavilla tilastoilla on keskeinen merkitys siinä, että EKPJ voi hoitaa tehtävänsä itsenäisesti,

(9) perussäännön 5.4 artiklan ilmaisua ”luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt” on käytettävä tavalla, joka on yhdenmukainen Euroopan unionin jäsenvaltioiden raha-, pankki- ja maksutasetilastojen laadinnassa noudatettavien käytäntöjen kanssa, ja sen vuoksi niillä tarkoitetaan myös yhteisöjä, jotka eivät oman jäsenvaltionsa lainsäädännön mukaan ole luonnollisia henkilöitä eivätkä oikeushenkilöitä mutta kuuluvat kuitenkin EKT 95:n kyseisille alasektoreille; tämän vuoksi tiedonantovelvollisuus voidaan asettaa esimerkiksi henkilöyhtiöille, sivuliikkeille, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa monenkeskistä sijoitustoimintaa harjoittaville yrityksille tai rahastoille, joilla ei niiden oman jäsenvaltion lainsäädännön mukaan ole oikeushenkilön asemaa; näissä tapauksissa tiedonantovelvollisuus määrätään niille henkilöille, jotka sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaan edustavat laillisesti kyseisiä yhteisöjä,

(10) perussäännön 19.1 artiklassa mainittujen laitosten taseilmoitusten perusteella voidaan myös laskea niiden vähimmäisvarantojen määrä, jotka nämä laitokset voidaan velvoittaa pitämään,

(11) yhtenäisten ja korkealaatuisten tilastojen aikaansaamiseksi EKP:n neuvosto määrittelee EKP:n ja kansallisten keskuspankkien välisen työnjaon tilastotietojen keruu- ja tarkistustehtävissä sekä näiden tehtävien hoidon, ottaen huomioon perussäännön 5.2 artiklassa säädetyn periaatteen sekä kansallisten viranomaisten toimivaltaan kuuluvat tehtävät,

[1] EYVL L 310, 30.11.1996.

(12) tietojenkeruujärjestelmien nykyisten rajoitusten vuoksi kustannustehokkuus voi edellyttää, että yhteisen rahan alueen alkuvuosina EKP:n tilastointiin liittyvät tiedonantovelvollisuudet täytetään siirtymämenettelyjen avulla; tämä voi merkitä erityisesti sitä, että yhtenä talousalueena pidettävien rahaliittoon osallistuvien jäsenvaltioiden maksutaseen rahoitustaseen varantoa ja liiketoimia koskevat tiedot laaditaan yhteisen rahan alueen alkuvuosina kaikkien niiden varantoa ja liiketoimia koskevien tietojen avulla, jotka sisältyvät kunkin rahaliittoon osallistuvan jäsenvaltion ja koko muun maailman välisen maksutasetilastoon,

(13) ne rajat ja ehdot, joita noudattaen EKP voi määrätä seuraamuksia yrityksille, jos nämä jättävät noudattamatta EKP:n asetuksista ja päätöksistä johtuvia velvollisuuksia, määritellään perussäännön 34.3 artiklan mukaisesti neuvoston asetuksessa (EY) Euroopan keskuspankin valtuuksista määrätä seuraamuksia; jos mainittu asetus ja tämä asetus, joka valtuuttaa EKP:n määräämään seuraamuksia, ovat keskenään ristiriidassa, sovelletaan tämän asetuksen säännöksiä; tässä asetuksessa säädettyjen velvollisuuksien noudattamatta jättämisestä määrättävät seuraamukset eivät saa aiheuttaa haittaa EKPJ:n mahdollisuudelle soveltaa tarkoituksenmukaisia toimenpiteitä suhteissaan vastapuoliin, esimerkiksi sulkemalla tiedonantaja osittain tai kokonaan rahapoliittisten toimien ulkopuolelle, jos kyseessä on törkeä tilastointiin liittyvän tiedonantovelvollisuuden noudattamatta jättäminen,

(14) EKP:n perussäännön 34.1 artiklan mukaan laatimat asetukset eivät anna mitään oikeuksia eivätkä aseta mitään velvollisuuksia rahaliittoon osallistumattomille jäsenvaltioille,

(15) Tanska on viittaamalla eräistä Tanskaa koskevista määräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 12) 1 kohtaan ilmoittanut Edinburghissa 12. joulukuuta 1992 tehdyn päätöksen yhteydessä, että se ei osallistu talous- ja rahaliiton kolmanteen vaiheeseen; tästä syystä mainitun pöytäkirjan 2 kohdan mukaisesti kaikki perustamissopimuksen ja perussäännön artiklat ja säännökset, joissa viitataan poikkeukseen, ovat sovellettavissa Tanskaan,

(16) Eräistä Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneeseen kuningaskuntaan liittyvistä määräyksistä tehdyn pöytäkirjan (N:o 11) 8 kohdan mukaisesti perussäännön 34.1 ja 34.3 artiklaa ei sovelleta Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, ellei se osallistu talous- ja rahaliiton kolmanteen vaiheeseen,

(17) siitä huolimatta, että rahaliittoon osallistuvilta ja osallistumattomilta jäsenvaltioilta voidaan vaatia erilaisia tilastotietoja, perussäännön 5 artikla koskee sekä rahaliittoon osallistuvia että osallistumattomia jäsenvaltioita; tämä yhdessä perustamissopimuksen 5 artiklan kanssa sisältää velvoitteen laatia ja ottaa käyttöön kansallisella tasolla kaikki tarkoituksenmukaisiksi arvioidut toimenpiteet tarvittavien tilastotietojen keräämisessä EKP:n tiedonantovelvollisuuden täyttämiseksi ja jäsenvaltion valmistautumiseksi ajoissa tilastojen tuotannossaan tullakseen rahaliittoon osallistuvaksi jäsenvaltioksi,

(18) ne luottamukselliset tilastotiedot, jotka EKP:n ja kansallisten keskuspankkien on saatava voidakseen huolehtia EKPJ:n tehtävistä, on suojattava tiedonantajien luottamuksen saavuttamiseksi ja säilyttämiseksi; tämän asetuksen antamisen jälkeen ei enää ole perusteita vedota luottamuksellisuutta koskeviin säännöksiin, jotka estävät EKPJ:n tehtäviin liittyvän luottamuksellisten tilastotietojen vaihdon EKP:n kanssa, ottaen huomioon 24. lokakuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta,

(19) perussäännön 38.1 artiklan mukaan EKP:n ja kansallisten keskuspankkien päätöksentekoelinten jäsenet ja niiden henkilöstöön kuuluvat eivät saa tehtäviensä päätyttyäkään ilmaista salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja, ja perussäännön 38.2 artiklan mukaan henkilöt, joilla on käytettävissään yhteisön lainsäädännön mukaan salassa pidettäviä tietoja, ovat tämän lainsäädännön alaisia,

(20) EKP:n henkilöstöön kuuluvia velvoittavien sääntöjen tahallinen tai tuottamuksellinen rikkominen johtaa kurinpitoseuraamuksiin ja tarvittaessa oikeudellisiin seuraamuksiin salassapitovelvollisuuden rikkomisen johdosta Euroopan yhteisöjen erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 12 ja 18 artiklan määräysten mukaisesti,

(21) tilastotietojen mahdollinen käyttö EKPJ:n tehtävien hoitamisessa vähentää tiedonantovelvollisuuksista koituvaa yleistä rasitetta, mutta siitä seuraa, että tässä asetuksessa määriteltyjen luottamuksellisuus-

sääntöjen täytyy poiketa jossain määrin yhteisön yleisistä ja kansainvälisistä tilastotietojen luottamuksellisuutta koskevista periaatteista ja erityisesti 17. helmikuuta 1997 annetun yhteisön tilastotietoja koskevan neuvoston asetuksen (EY) N:o 322/97 [1] periaatteista,

(22) tässä asetuksessa määriteltyjä luottamuksellisuussääntöjä sovelletaan ainoastaan EKP:lle EKPJ:n tehtävien hoitamista varten toimitettaviin luottamuksellisiin tilastotietoihin, eivätkä ne vaikuta kansallisiin tai yhteisön erityissäännöksiin muuntyyppisten tietojen toimittamisesta EKP:lle; kansallisten tilastolaitosten tilastotietojen keruussa soveltamia luottamuksellisuussääntöjä tulee noudattaa,

(23) EKPJ:n perussäännön 5.1 artiklaa sovellettaessa EKP:n on tehtävä tilastoalan yhteistyötä yhteisön toimielinten tai laitosten kanssa sekä jäsenvaltioiden tai kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa ja kansainvälisten järjestöjen kanssa; EKP ja komissio suunnittelevat asianmukaiset yhteistyömenettelyt tilastojen tuotannossa suorittaakseen tehtävänsä mahdollisimman tehokkaalla tavalla ja yrittäen vähentää tiedonantajille koituvan rasitteen mahdollisimman pieneksi, ja

(24) tämän asetuksen säännöksiä voidaan soveltaa tehokkaasti vain, jos rahaliittoon osallistuvat jäsenvaltiot ovat kaikki ottaneet käyttöön tarvittavat toimenpiteet silmälläpitäen sitä, että niiden viranomaisilla on valtuudet auttaa EKP:tä ja tehdä sen kanssa yhteistyötä tilastotietojen tarkistamisessa ja pakollisessa keräämisessä tämän asetuksen 6 artiklan vaatimalla tavalla ja perustamissopimuksen 5 artiklan mukaisesti,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

1. *EKP:n tilastointiin liittyvillä tiedonantovelvollisuuksilla* niitä EKPJ: tehtävien hoitamiseksi tarvittavia tilastotietoja, jotka tiedonantajien on toimitettava;

2. *tiedonantajilla* oikeushenkilöitä, luonnollisia henkilöitä ja tämän asetuksen 3 artiklassa mainittuja yhteisöjä, joita EKP:n tilastointiin liittyvät tiedonantovelvollisuudet koskevat;

3. *rahaliittoon osallistuvalla jäsenvaltiolla* jäsenvaltiota, joka on ottanut käyttöön yhteisen rahan perustamissopimuksen mukaisesti;

4. jossakin maassa *olevalla* talousyksikköä, jonka päätoimipaikka sijaitsee jonkin maan talousalueella tämän asetuksen liitteen A mukaisesti; tässä yhteydessä *euroalueen maksutasetilaston varanto- ja liiketoimitiedoilla* tarkoitetaan tietoja, jotka ovat yhtenä talousalueena pidettävissä rahaliittoon osallistuvissa jäsenvaltioissa olevien talousyksiköiden saamisia ja/tai velkoja suhteessa rahaliittoon osallistumattomissa jäsenvaltioissa ja/tai kolmansissa maissa oleviin toimijoihin;

5. *ulkomaisella varallisuusasemalla* kaikkien ulkomaisten velkojen ja saamisten tasetta;

6. *elektronisella rahalla* tekniseen välineeseen, esimerkiksi rahakorttiin, elektronisesti talletettua rahaa, joka toimii ennakkoon maksettuna haltijainstrumenttina ja jolla voidaan maksaa yleisesti maksuja muille kuin liikkeellelaskijalle tarvitsematta käyttää pankkitilejä.

2 artikla

Tiedonantajien perusjoukko

1. EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi EKP:lla on oikeus kerätä EKPJ:n perussäännön 5.2 artiklan mukaisesti kansallisten keskuspankkien avustuksella tilastotietoja tiedonantajien perusjoukon rajoissa siinä määrin kuin on välttämätöntä EKPJ:n tehtävien hoitamiseksi.

2. Tiedonantajien perusjoukko koostuu seuraavista tiedonantajista:

a) jäsenvaltiossa olevat oikeushenkilöt ja luonnolliset henkilöt, jotka kuuluvat tämän asetuksen liitteen B mukaisesti ”keskuspankki”-alasektoriin, ”muut rahalaitokset” -alasektoriin ja ”muut rahoituksen välittäjät kuin vakuutuslaitokset ja eläkerahastot” -alasektoriin, jos se on tarpeen EKP:n raha-, pankki- ja maksujärjestelmätilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi;

[1] EYVL L 52, 22.2.1997, s. 1.

b) postisiirtoa hoitavat laitokset siinä määrin kuin on tarpeellista EKP:n raha-, pankki- ja maksujärjestelmätilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi;

c) jäsenvaltiossa olevat oikeushenkilöt ja luonnolliset henkilöt, jos näillä on saamisia tai velkoja taikka nämä harjoittavat liiketoimia suhteessa ulkomaihin ja jos näitä saamisia tai velkoja koskevia tilastotietoja tarvitaan maksutasetta tai ulkomaista virallisuusasemaa koskeviin tilastoihin EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi;

d) muut jäsenvaltiossa olevat oikeushenkilöt ja luonnolliset henkilöt, jos näiden liikkeeseen laskemia arvopapereita tai elektronista rahaa koskevia tilastotietoja tarvitaan EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi.

3. Yhteisö, joka muuten olisi edellisessä kohdassa olevan määritelmän mukainen, mutta joka oman jäsenvaltionsa kansallisen lainsäädännön mukaan ei ole oikeushenkilö eikä joukko luonnollisia henkilöitä, vaikka sillä voi olla oikeuksia ja velvollisuuksia, katsotaan tiedonantajaksi. Tällaisen yhteisön tiedonantovelvollisuuden täyttävät kyseistä yhteisöä laillisesti edustavat henkilöt. Jos tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetulla oikeushenkilöllä, joukolla luonnollisia henkilöitä tai yhteisöllä on toisessa maassa oleva sivuliike, sivuliikkeen on toimittava itsenäisenä tiedonantajana riippumatta siitä, missä sen päätoimipaikka sijaitsee, jos sivuliike täyttää 2 kohdassa määritellyt edellytykset, ilman erillisen oikeushenkilöllisyyden edellytystä. Kaikkia samassa jäsenvaltiossa olevia sivuliikkeitä pidetään yhtenä sivuliikkeenä, jos ne kuuluvat samaan kansantalouden alasektoriin. Sivuliikkeen tidonantovelvollisuuden täyttävät kyseistä sivuliikettä laillisesti edustavat henkilöt.

3 artikla

Yksityiskohtaiset säännöt tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien määrittelystä

Tilastointiin liittyviä tiedonantovelvollisuuksia määritellessään ja määrätessään EKP:n on täsmennettävä varsinainen tiedonantajien joukko tämän asetuksen 2 artiklassa määritellyn tiedonantajien perusjoukon rajoissa. Haittaamatta tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksiensa täyttämistä EKP:n on:

a) minimoitava tiedonantovelvollisuuksista koituva rasite käyttämällä mahdollisimman paljon olemassa olevia tilastoja;

b) otettava huomioon yhteisön ja kansainväliset tilastoluokitukset ja -periaatteet;

c) EKP voi vapauttaa jotkut tiedonantajien ryhmät kokonaan tai osittain tilastointiin liittyvistä tiedonantovelvollisuuksista.

4 artikla

Jäsenvaltioiden velvollisuudet

Jäsenvaltioiden on järjestettävä tilastotietojen kerääminen ja tehtävä EKPJ:n kanssa kiinteätä yhteistyötä, jotta perussäännön 5 artiklasta johtuvien velvollisuuksien täyttäminen toteutuisi.

5 artikla

EKP:n sääntelyvaltuus

1. EKP voi antaa asetuksia niiden tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien määrittelemiseksi ja täytäntöönpanemiseksi, joita se asettaa rahaliittoon osallistuvien jäsenvaltioiden varsinaiselle tiedonantajien joukolle.

2. Varmistaakseen kummankin tiedontarpeita vastaavien tilastotietojen keruun johdonmukaisuuden EKP:n on kuultava komissiota asetusluonnoksista asioissa, jotka liittyvät komission tarvitsemiin tilastoihin. Raha-, rahoitus- ja maksutasetilastokomitea osallistuu toimivaltansa rajoissa komission ja EKP:n väliseen yhteistyöhön.

6 artikla

Oikeus tarkistaa tilastotiedot ja pakollinen tilastotietojen keruu

1. Jos rahaliittoon osallistuvassa jäsenvaltiossa olevaa tiedonantajaa epäillään tämän asetuksen 7 artiklan 2 kohdan mukaisesta EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien rikkomisesta, EKP:lla ja, perussäännön 5.2 artiklan mukaisesti, kyseisen rahaliittoon osallistuvan jäsenvaltion kansallisella keskuspankilla on oikeus tarkistaa tilastotietojen paikkansapitävyys ja laatu sekä toimittaa niiden pakollinen keruu. Jos kuitenkin kyseiset tilastotiedot ovat välttämättömät vähimmäisvarantovelvoitteen täyttämisen osoittamiseksi, tiedot on tarkistettava Euroopan keskuspankin soveltamista vähimmäisvarannoista annetun neuvoston asetuksen (EY) 6 artiklan mukaisesti. Oikeus tarkistaa tilastotiedot tai toimittaa niiden pakollinen keruu sisältää oikeuden

a) vaatia esittämään asiakirjoja;

b) tutkia tiedonantajien kirjanpito ja arkistot;

c) ottaa jäljennöksiä tai otteita tiedonantajien kirjanpidosta ja arkistoista;

d) hankkia kirjallisia tai suullisia selvityksiä.

2. EKP:n tai toimivaltaisen kansallisen keskuspankin on ilmoitettava tiedonantajalle kirjallisesti päätöksensä tietojen tarkistamisesta tai niiden pakollisesta keräämisestä. Päätöksessä on mainittava määräaika tarkistuspyyntöjen täyttämiselle, määräysten noudattamatta jättämisestä määrättävät seuraamukset sekä oikeudet uudelleenkäsittelyyn. EKP:n ja kyseisen kansallisen keskuspankin on ilmoitettava tarkistuspyynnöistä toisilleen ennakolta.

3. Tilastotietojen tarkistamisessa ja pakollisessa keruussa on noudatettava kansallisia toimintatapoja. Näistä aiheutuvista kustannuksista vastaa tiedonantaja, jos tämän todetaan rikkoneen tilastointiin liittyviä tiedonantovelvollisuuksia.

4. EKP voi antaa asetuksia niiden tapausten määrittämiseksi, joissa voidaan käyttää oikeutta tarkistaa tilastotietoja tai toimittaa pakollinen tilastotietojen keruu.

5. Rahaliittoon osallistuvien jäsenvaltioiden kansalliset viranomaiset antavat toimivaltansa rajoissa EKP:lle ja kansallisille keskuspankeille tarvittavan avun tässä artiklassa säädettyjen toimivaltuuksien käyttämiseksi.

6. Jos tiedonantaja vastustaa tarkistusmenettelyä tai vaadittujen tilastotietojen pakollista keruuta taikka estää sen, sen rahaliittoon osallistuvan jäsenvaltion, jossa tiedonantajan toimitilat sijaitsevat, on annettava tarvittava apu, mukaan lukien EKP:n tai kansallisen keskuspankin pääsyn varmistaminen tiedonantajan toimitiloihin, että 1 kohdassa mainittuja oikeuksia voidaan soveltaa.

7 artikla

Seuraamusten määrääminen

1. EKP:lla on valtuus määrätä tässä artiklassa säädettyjä seuraamuksia rahaliittoon osallistuvassa jäsenvaltiossa oleville tiedonantovelvollisille, jotka jättävät noudattamatta tästä asetuksesta johtuvia velvoitteita tai velvoitteita, jotka johtuvat EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien määrittelyä ja määräämistä koskevista EKP:n asetuksista tai päätöksistä.

2. Velvollisuutta toimittaa tilastotietoja EKP:lle tai kansallisille keskuspankeille katsotaan rikotun, jos

a) EKP:lle tai kansalliselle keskuspankille ei toimiteta tilastotietoja asetetussa määräajassa; tai jos

b) tiedot ovat virheellisiä tai puutteellisia tai ne toimitetaan muussa kuin vaaditussa muodossa.

3. Velvollisuutta antaa EKP:n ja kansallisten keskuspankkien tarkistaa tiedonantajan EKP:lle tai kansalliselle keskuspankille toimittamien tilastotietojen paikkansapitävyys ja laatu katsotaan rikotun, jos tiedonantaja estää tämän toiminnan. Toiminnan estämisellä tarkoitetaan esimerkiksi asiakirjojen hävittämistä ja sitä, että EKP:ltä tai kansalliselta keskuspankilta estetään tarkastustehtävän suorittamiseksi tai tietojen pakolliseksi keräämiseksi tarvittava pääsy toimitiloihin.

4. EKP voi määrätä tiedonantajalle seuraamuksia seuraavasti:

a) 7 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetusta määräysten rikkomisesta enintään 10 000 euron päivittäinen uhkasakko, jolloin kokonaissakko saa olla enintään 100 000 euron suuruinen,

b) 7 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetusta määräysten rikkomisesta enintään 200 000 euron sakko, ja

c) 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetusta määräysten rikkomisesta enintään 200 000 euron sakko.

5. Tämän asetuksen 7 artiklan 4 kohdassa säädettyjen seuraamusten lisäksi tiedonantajalla on tämän asetuksen 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti velvollisuus vastata tarkistuksen ja tietojen pakollisen keräämisen kustannuksista.

6. Käyttäessään tässä artiklassa annettuja toimivaltuuksia EKP toimii neuvoston asetuksessa (EY) Euroopan keskuspankin valtuuksista määrätä seuraamuksia esitettyjen periaatteiden ja menettelyjen mukaisesti.

8 artikla

Luottamuksellisuussäännökset

1. Tämän asetuksen puitteissa ja EKPJ:n tehtävien hoitamiseen tarvittavia tilastotietoja koskevia luottamuksellisuussääntöjä sovellettaessa tilastotietoja pidetään luottamuksellisina, jos ne mahdollistavat tiedonantajien tai muiden oikeushenkilöiden, luonnollisten henkilöiden, yhteisöjen taikka sivuliikkeiden tunnistamisen joko suoraan näiden nimen, osoitteen tai virallisesti annetun tunnisteen perusteella taikka välillisesti päättelemällä siten, että näistä tiedoista ilmenee yksilöitäviä tietoja. Määritettäessä, voidaanko tiedonantaja tai muu oikeushenkilö, luonnollinen henkilö, yhteisö taikka sivuliike tunnistaa, on otettava huomioon kaikki keinot, joita kolmas osapuoli voi kohtuullisesti käyttää tunnistaakseen kyseisen tiedonantajan tai oikeushenkilön, luonnollisen henkilön, yhteisön taikka sivuliikkeen. Tilastotiedot, jotka saadaan kansallisen lainsäädännön mukaan yleisessä käytössä olevista lähteistä, eivät ole luottamuksellisia.

2. Kansallisten keskuspankkien on toimitettava luottamuksellisia tilastotietoja EKP:lle siinä määrin ja niin yksityiskohtaisesti kuin on tarpeen EKPJ:n tehtävien hoitamiseksi, mukaan lukien asianmukainen varantovelvoitteiden noudattamisen seuranta, jos tällaisia velvoitteita on asetettu sellaisten yksittäisten tilastotietojen perusteella, joiden keruu on perustunut EKP:n sääntelyvaltuuteen.

3. Tiedonantajille on ilmoitettava, mihin tarkoituksiin näiden toimittamia tietoja saatetaan käyttää.

4. EKP saa käyttää sille toimitettuja luottamuksellisia tilastotietoja ainoastaan EKPJ:n tehtävien suorittamiseen, paitsi jos

a) tunnistettavissa oleva tiedonantaja tai muu oikeushenkilö, luonnollinen henkilö, yhteisö taikka sivuliike on yksiselitteisesti antanut suostumuksensa tietojen käyttämiseen muihin tarkoituksiin;

b) tietoja käytetään yhteisön erityistilastojen laatimiseksi komission ja EKP:n välisen sopimuksen perusteella neuvoston yhteisön tilastoja koskevan 17 päivänä helmikuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 322/97 9 artiklan mukaisesti ([1]);

c) tieteellisten tutkimuslaitosten käyttöön annetaan luottamuksellisia tilastotietoja, jotka eivät mahdollista suoraa tunnistamista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kansallisen lainsäädännön soveltamista ja tiedot toimittaneen kansallisen viranomaisen ennakolta annetulla yksiselitteisellä suostumuksella.

5. Kansalliset keskuspankit saavat käyttää EKP:n asettamien tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi kerättyjä luottamuksellisia tilastotietoja ainoastaan EKPJ:n tehtävien hoitamiseen, paitsi jos

a) tunnistettavissa oleva tiedonantaja tai kyseinen muu oikeushenkilö, luonnollinen henkilö, yhteisö taikka sivuliike on yksiselitteisesti antanut suostumuksensa tietojen käyttämiseen muihin tarkoituksiin;

b) tietoja käytetään tilastointiin kansallisella tasolla kansallisten tilastoviranomaisten ja kansallisen keskuspankin välisen sopimuksen mukaisesti tai yhteisön tilastojen laatimiseksi edellä mainitun asetuksen (EY) N:o 322/97 9 artiklan mukaisesti;

c) tietoja käytetään rahalaitosten toiminnan vakauden valvontaan tai perussäännön 14.4 artiklan mukaisesti muiden kuin perussäännössä määrättyjen tehtävien suorittamiseen;

d) tieteellisten tutkimuslaitosten käyttöön annetaan luottamuksellisia tilastotietoja, jotka eivät mahdollista suoraa tunnistamista.

6. Tämä artikla ei estä käyttämästä luottamuksellisia tilastotietoja, jotka on kerätty muihin tarkoituksiin kuin EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi, tai tämän lisäksi, kyseisiin muihin tarkoituksiin.

7. Tätä artiklaa sovelletaan ainoastaan EKP:n tilastointiin liittyvien tiedonantovelvollisuuksien täyttämiseksi tarvittavien luottamuksellisten tilastotietojen keräämiseen ja toimittamiseen; se ei rajoita muuntyyppisten tietojen toimittamisesta EKP:lle annettujen kansallisten tai yhteisön erityissäännösten soveltamista.

8. Tätä asetusta sovelletaan, jollei yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetusta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivistä 95/46/EY muuta johdu;

9. EKP:n ja kansallisten keskuspankkien on toteutettava kaikki tarvittavat sääntelyyn liittyvät, hallinnolliset, tekniset ja organisatoriset toimenpiteet luottamuksellisten tilastotietojen suojaamisen varmistamiseksi. EKP:n on määriteltävä yhteiset säännöt ja vähimmäisvaatimukset tietojen laittoman ilmaisemisen ja luvattoman käytön

([1]) Kolmannen vaiheen alussa "Euroopan rahapoliittinen instituutti"-termi korvataan termillä "Euroopan keskuspankki".

estämiseksi. Suojaustoimenpiteitä sovelletaan kaikkiin 1 kohdassa määriteltyihin luottamuksellisiin tilastotietoihin.

10. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet, joilla varmistetaan luottamuksellisten tilastotietojen suojaaminen, mukaan lukien asianmukaiset täytäntöönpanotoimet, joita jäsenvaltioiden on toteutettava määräysten rikkomisen johdosta.

9 artikla

Loppusäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1999.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

LIITE A

KANSANTALOUDEN RAJAT

2.04. Yksiköt, jotka muodostavat maan kansantalouden ja joiden taloustoimet kirjataan EKT:hen — olivatpa ne sitten institutionaalisia, paikallisia toimialayksiköitä tai homogeenisia tuotantoyksiköitä — ovat sellaisia, joiden taloudellisen mielenkiinnon keskus on tuon maan talousalueella. Näillä yksiköillä, jotka tunnetaan kotimaisina yksiköinä, ei välttämättä ole tuon maan kansalaisuutta, ne eivät välttämättä ole oikeudellisia yksiköitä, eivätkä ne välttämättä sijaitse tuon maan talousalueella ajankohtana, jolloin ne suorittavat taloustoimen. Kun kansantalouden rajat on näin määritelty kotimaisten yksiköiden avulla, on välttämätöntä määritellä talousalueen ja taloudellisen mielenkiinnon keskuksen sisältö.

2.05. Termi ”talousalue” tarkoittaa:

a) maantieteellistä julkisen hallinnon hallinnoimaa aluetta, jonka sisällä henkilöt, tavarat, palvelut ja pääoma vapaasti liikkuvat;

b) kaikkia vapaa-alueita, mukaan luettuna tullivarastot ja tullin valvonnassa olevat tehtaat;

c) kansallista ilmatilaa, aluevesiä ja kansainvälisillä vesillä sijaitsevaa mannerjalustaa, jonka hallintaan maalla on yksinoikeus ([1]);

d) erillisalueita (esim. maantieteelliset alueet, jotka sijaitsevat ulkomailla ja joita maan keskushallintoviranomaiset (suurlähetystöt, konsulaatit, sotilastukikohdat, tieteelliset tutkimusasemat jne.) käyttävät valtioiden välisten kansainvälisten sopimusten mukaisesti);

e) kansainvälisillä vesillä maan mannerjalustan ulkopuolella sijaitsevia öljy-, luonnonkaasu- jne. -esiintymiä, joilla työskentelevillä yksiköillä on kotipaikka ao. alueella, kuten edellisessä alakohdassa on määritelty.

2.06. Talousalueeseen eivät sisälly alueen ulkopuoliset erillisalueet (toisin sanoen ne maan oman maantieteellisen alueen osat, joita muiden maiden keskushallintoviranomaiset, Euroopan unionin laitokset tai kansainväliset järjestöt käyttävät valtioiden välisten kansainvälisten sopimusten mukaisesti ([2]).

([1]) Kalastusaluksia, muita aluksia, uivia porauslauttoja ja lentoaluksia kohdellaan EKT:ssä samalla tavoin kuin kaikkea muutakin liikkuvaa kalustoa, olivatpa ne sitten kotimaisten yksiköiden omistamia ja/tai liikennöimiä tai ulkomaisten yksiköiden omistamia ja kotimaisten yksiköiden liikennöimiä. Taloustoimet, joihin sisältyy tämän kaltaisen kaluston omistamista (kiinteän pääoman bruttomuodostus) ja käyttöä (vuokraus, vakuutus jne.), luetaan sen maan kansantalouden piiriin, jossa omistajalla ja/tai vastaavasti liikennöijällä on kotipaikka. Rahoitusleasingissä oletetaan tapahtuvan omistajan muutos.

([2]) Euroopan unionin laitosten ja kansainvälisten järjestöjen käyttämät alueet muodostavat täten omaa luokkaansa (sui generis) olevia valtioita. Sellaisten valtioiden ominaispiirre on, että ainoat, joilla on siellä kotipaikka, ovat instituutiot itse.

2.07. Ilmaus ”taloudellisen mielenkiinnon keskus” ilmaisee sen tosiasian, että talousalueen sisällä sijaitsee jokin paikka, jolla tai josta käsin yksikkö harjoittaa ja aikoo edelleenkin harjoittaa taloudellisia toimintoja ja taloustoimia merkittävässä määrin joko määräämättömän tai määrätyn, mutta pitkän ajanjakson ajan (vuoden tai enemmän). Siitä seuraa, että yksiköllä, joka harjoittaa sellaisia taloustoimia useiden maiden talousalueilla, katsotaan olevan taloudellisen mielenkiinnon keskus jokaisella noista alueista. Maan ja rakennusten omistamista talousalueella pidetään jo sinänsä riittävänä sille, että omistajalla on siellä taloudellisen mielenkiinnon keskus.

2.08. Näiden määritelmien perusteella yksiköt, joilla katsotaan olevan kotipaikka kyseisessä maassa, voidaan jakaa seuraavasti:

a) yksiköt, joiden kaikki taloustoimet liittyvät pääasiallisesti tuotantoon, rahoitukseen, vakuutustoimintaan tai tulojen uudelleen jakamiseen lukuunottamatta maan ja rakennusten omistamiseen liittyviä taloustoimia;

b) yksiköt, joiden kaikki taloustoimet liittyvät pääasiallisesti kulutukseen [1] lukuunottamatta maan ja rakennusten omistamiseen liittyviä taloustoimia;

c) kaikki yksiköt maan ja rakennusten omistajina lukuunottamatta yksiköitä, jotka omistavat varsinaisen alueen ulkopuolisia erillisalueita, jotka ovat muiden valtioiden talousalueiden osia tai omaa luokkaansa (sui generis) olevia valtioita (katso 2.06).

2.09. Niistä yksiköistä, joiden kaikki taloustoimet liittyvät pääasiallisesti tuotantoon, rahoitukseen, vakuutukseen tai tulojen uudelleenjakamiseen lukuunottamatta maan ja rakennusten omistamiseen liittyviä taloustoimia, voidaan erottaa seuraavat kaksi tapausta:

a) toiminta, jota harjoitetaan yksinomaan maan talousalueella: yksiköt, jotka harjoittavat sellaista toimintaa, ovat kotimaisia yksiköitä kyseisessä maassa;

b) toiminta, jota harjoitetaan vähintään vuoden ajan useampien maiden talousalueilla: ainoastaan sen osan yksiköstä, jolla on taloudellisen mielenkiinnon keskus maan talousalueella, katsotaan olevan kotimainen yksikkö. Se voi olla:

1) joko institutionaalinen kotimainen yksikkö, jonka vähintään vuoden ajan ulkomailla harjoittamat toiminnat rajataan ulkopuolelle [2] ja käsitellään erikseen,

2) tai nimellinen kotimainen yksikkö sellaisen toiminnan osalta, jota toisen maan kotimainen yksikkö harjoittaa tuossa maassa vähintään vuoden ajan [3].

2.10. Pääasiassa kulutukseen keskittyvistä yksiköistä, paitsi jos ne ovat maan ja rakennusten omistajia, sellaisten kotitalouksien, joilla on maassa taloudellisen mielenkiinnon keskus, katsotaan olevan kotimaisia yksiköitä siinäkin tapauksessa, että ne toimivat ulkomailla lyhyitä ajanjaksoja (alle vuoden ajan). Niihin sisältyvät erityisesti seuraavat:

a) rajatyöntekijät, toisin sanoen henkilöt, jotka ylittävät rajan päivittäin naapurimaassa työskentelyä varten;

b) kausityöntekijät, toisin sanoen henkilöt, jotka lähtevät maasta usean kuukauden mutta alle vuoden pituiseksi ajaksi työskennelläkseen toisessa maassa sektoreilla, joilla ajoittain tarvitaan lisätyövoimaa;

c) matkailijat, potilaat, opiskelijat [3], vierailevat virkamiehet, liikemiehet, myyntimiehet, taiteilijat ja miehistön jäsenet, jotka matkustavat ulkomailla;

---

[1] Kulutus ei ole ainoa mahdollinen kotitalouksien toiminta. Kotitaloudet voivat yrittäjinä osallistua kaikenlaiseen taloudelliseen toimintaan.

[2] Ainoastaan, jos tuollaista toimintaa harjoitetaan alle vuoden ajan, sitä ei tulisi erottaa tuottajana toimivan institutionaalisen yksikön toiminnoista. Näin voidaan menetellä myös silloin, kun toiminta, vaikka sitä on harjoitettu vähintään vuoden ajan, on merkityksetöntä, ja aina asennettaessa laitteita ulkomailla. Mutta sellaisella toisen maan kotimaisella yksiköllä, joka harjoittaa rakennustoimintaa maassa vähemmän kuin yhden vuoden ajan, katsotaan olevan tuossa maassa taloudellisen mielenkiinnon keskus, jos rakennustoiminnan tuotanto merkitsee kiinteän pääoman bruttomuodostusta. Sellaista yksikköä tulisi niin ollen kohdella nimellisenä kotimaisena yksikkönä.

[3] Opiskelijoita pidetään aina kotimaisina riippumatta siitä, kuinka pitkään he opiskelevat ulkomailla.

d) paikallisesti rekrytoitu henkilöstö, joka työskentelee ulkomaisten hallitusten erillisalueilla;

e) erillisalueilla päämajaa pitävien Euroopan unionin laitosten ja kansainvälisten siviili- tai sotilasorganisaatioiden henkilöstö;

f) erillisalueille sijoitetut maiden hallitusten viralliset siviili- tai sotilasedustajat (mukaanluettuna heidän kotitaloutensa).

2.11. Kaikkia talousalueeseen kuuluvaa maata ja/tai rakennuksia omistavia yksiköitä pidetään sen maan kotimaisina tai nimellisinä yksiköinä, jossa kyseessä olevat maa tai rakennukset sijaitsevat.

LIITE B

ALASEKTORI: KESKUSPANKKI (S. 121)

2.45. *Määritelmä:*

Alasektori keskuspankki (S. 121) käsittää kaikki rahoitusyritykset ja yritysmäiset yhteisöt, joiden pääasiallinen tehtävä on laskea liikkeelle rahaa, säilyttää rahan sisäinen ja ulkoinen arvo ja pitää hallussaan joko kaikkea tai osaa maan kansainvälisistä valuuttavarannoista.

2.46. Seuraavat rahoituksen välittäjät luokitellaan alasektoriin S. 121:

a) kansallinen keskuspankki, myös silloin kun se on osa Euroopan keskuspankkijärjestelmää;

b) perimmiltään julkista alkuperää olevat keskusrahalaitokset (esim. laitokset, jotka huolehtivat ulkomaanvaluutan vaihdosta tai rahan liikkeelle laskemisesta), joilla on täydellinen kirjanpito ja itsenäinen päätösvalta suhteessa valtionhallintoon. Useimmiten näitä toimintoja suoritetaan joko valtionhallinnossa tai keskuspankissa. Näissä tapauksissa mitään erillisiä institutionaalisia yksiköitä ei ole.

2.47. Alasektoriin S. 121 ei lueta keskuspankin lisäksi muita sellaisia laitoksia tai elimiä, jotka säätelevät tai valvovat rahoitusyrityksiä tai rahoitusmarkkinoita.

ALASEKTORI: MUUT RAHALAITOKSET (S. 122)

2.48. *Määritelmä:*

Alasektoriin muut rahalaitokset (S. 122) luetaan kaikki muut kuin keskuspankkialasektoriin luokitellut rahoitusyritykset ja yritysmäiset yhteisöt, jotka pääasiallisesti välittävät rahoitusta ja joiden tehtävänä on ottaa vastaan talletuksia ja/tai talletusten läheisiä vastikkeita muilta institutionaalisilta yksiköiltä kuin rahalaitoksilta ja omaan laskuunsa myöntää lainoja ja/tai tehdä arvopaperisijoituksia.

2.49. Rahalaitoksiin (RL) luetaan keskuspankki-alasektori (S. 121) ja muut rahalaitokset -alasektori (S. 122) ja ne vastaavat EMI:n tilastotarkoituksia varten määriteltyjä rahalaitoksia.

2.50. Rahalaitoksia ei voi kuvata yksinkertaisesti termillä ”pankki”, koska rahalaitoksiin saatetaan mahdollisesti lukea rahoituslaitoksia, jotka eivät välttämättä kutsu itseään pankeiksi ja joiden ei sallita jois-

sain maissa kutsua itseään pankeiksi, kun taas jotkut muut rahoitusyritykset kutsuessaan itseään pankeiksi eivät itse asiassa ole rahalaitoksia. Yleensä seuraavat rahoituksen välittäjät luokitellaan alasektoriin S. 122:

a) liikepankit, ”universaaliset” pankit, ”yleispankit”;

b) säästöpankit (mukaanluettuna keskinäiset säästöpankit ja säästöpankki- ja lainayhdistykset);

c) postisiirtolaitokset, postipankit, postisiirtopankit;

d) maaseutuluottopankit, maatalousluottopankit;

e) luotto-osuuspankit, luottoyhdistykset;

f) erikoistuneet pankit (esim. kauppapankit, emissiopankit, yksityiset pankit).

2.51. Seuraavat rahoituksen välittäjät voidaan myös luokitella alasektoriin S. 122, jos niiden tehtävänä on ottaa yleisöltä vastaan takaisin maksettavia varoja joko talletuksina tai muina vastaavina kuten esim. jatkuvasti liikkeellelaskettavina joukkovelkakirjoina ja muina niihin verrattavina arvopapereina. Muutoin ne pitäisi luokitella alasektoriin S. 123:

a) yritykset, jotka myöntävät kiinnityksiä (mukaan luettuna asuntosäästöpankit, hypoteekkipankit ja kiinnitysluottolaitokset);

b) sijoitusrahastot (ml. investointirahastot ja muut kollektiiviset investointijärjestelmät, so. kollektiivisijoituksia siirrettäviin arvopapereihin tekevät yritykset);

c) kunnalliset luottolaitokset.

2.52. Alasektoriin S. 122 ei lueta:

a) hallintayhtiöitä, jotka ainoastaan valvovat ja johtavat pääasiallisesti muista rahalaitoksista koostuvaa ryhmää, mutta jotka itse eivät ole muita rahalaitoksia. Ne luokitellaan alasektoriin S. 123;

b) muita rahalaitoksia palvelevat voittoa tavoittelemattomat itsenäisinä oikeushenkilöinä pidetyt yhteisöt, jotka eivät välitä rahoitusta.

ALASEKTORI: MUUT RAHOITUSLAITOKSET KUIN VAKUUTUSLAITOKSET JA ELÄKERAHASTOT (S. 123)

2.53. *Määritelmä:*

Alasektori muut rahoituslaitokset kuin vakuutuslaitokset ja eläkerahastot (S. 123) koostuu kaikista rahoitusyrityksistä ja yritysmäisistä yhteisöistä, jotka pääasiallisesti välittävät rahoitusta ottamalla velkaa muussa muodossa kuin valuuttana, talletuksina ja/tai talletusten läheisinä vastikkeina muilta institutionaalisilta yksiköiltä kuin rahalaitoksilta tai muussa muodossa kuin vakuutusteknisinä vastuuvelkoina.

2.54. Alasektori S. 123 sisältää eri tyyppisiä rahoituksen välittäjiä, erityisesti sellaisia, jotka pääasiallisesti hoitavat pitkäaikaiseen rahoitukseen liittyviä tehtäviä. Useimmissa tapauksissa tämä vallitsevin takaisinmaksuaika on peruste, jolla ne erotetaan muiden rahalaitosten alasektorista. Kun sellaiset velkamuodot kuin vakuutustekniset vastuuvelat rajataan pois, rajanveto vakuutuslaitoksiin ja eläkerahastoihin nähden voidaan tehdä.

2.55. Erityisesti seuraavat rahoitusyritykset ja yritysmäiset yhteisöt luokitellaan alasektoriin S. 123, elleivät ne ole rahalaitoksia:

a) rahoitusliisausta välittävät yritykset;

b) osamaksukaupan rahoitusta ja henkilökohtaista tai liikerahoitusta välittävät yritykset;

c) factoring-rahoitusta välittävät yritykset;

d) arvopaperi- ja johdannaispörssimeklarit (omaan laskuun);

e) erikoistuneet rahoitusyritykset kuten esim. riskiraha- ja kehityspääomayhtiöt, vienti/tuontirahoitusyhtiöt;

f) arvopaperistettujen varojen haltijoiksi perustetut ajoneuvojen rahoitusyritykset;

g) rahoituksen välittäjät, jotka vastaanottavat talletuksia ja/tai talletusten läheisiä vastikkeita ainoastaan rahalaitoksilta;

h) hallintayhtiöt, jotka ainoastaan valvovat ja johtavat pääasiallisesti rahoituksen välitystä ja/tai rahoituksen välitystä avustavia palveluja tuottavien tytäryhtiöiden ryhmää, mutta jotka itse eivät ole rahoitusyrityksiä.

2.56. Alasektori S. 123 ei sisällä itsenäisinä juridisina yksiköinä pidettyjä voittoa tavoittelemattomia laitoksia, jotka palvelevat muita rahoituksen välittäjiä paitsi vakuutuslaitoksia ja eläkerahastoja mutta eivät välitä rahoitusta.